

Protančené dějiny republiky

Tančírna režiséra Petra Novotného – v rámci doprovodného programu v úterý 22. ledna dopoledne – provedla diváky stoletím české země. Děj inscenace začíná svůj tanec na konci 1. světové války, tedy roku 1918, kdy vzniká Československá republika. Dále je cesta tanečním parketem jasná. Od dob slávy první republiky, přes dobu hrůzy za protektorátu i socialistické republiky až po první okamžiky svobody a následné dopady demokracie.

Když diváci usedají do hlediště a zjišťují, že se v inscenaci nemluví a pouze se tančí, jsou v hledišti na studentech patrné zjevné obavy. Ovšem hned jak inscenace začne, obavy opadají a studenti se skvěle baví. I když ne všichni možná zrovna rozumějí dění na jevišti, o zábavu se postarají vynikající herecké výkony. To vše doplňují skvěle zvolené písně, které některé diváky nutí k pobrukování. A nesmím zapomenout na výtečné choreografie, za které si jistě zaslouží pochvalu nejen choreografka Petra Parvoníková, ale i herci, kteří se s nelehkým úkolem skvěle poprali.

Ačkoliv je běh dějin rychlý, je rozhodně zřetelné v jaké době se zrovna nacházíme. S citem, a přesto upřímně bez příkras jsou vyprávěny nejen pěkné okamžiky naší stoleté minulosti. Velmi silným a zajímavým příběhem je osud mladé dívky, kterou hraje Štěpánka Fingerhutová. Její postava prochází celým dějem – z mladé dívky se postupně stává zralá žena a následně stará žena. Po celou dobu je uklízečkou ve Španělském sále Pražského hradu, kde se pardubická verze Tančírny odehrává. Štěpánka je v roli skutečně přesvědčivá a její herecký projev diváka někdy chytne až u srdce. Její příběh se silně a statečně prodírá skrze nános historických faktů a zůstává divákovi stále na očích.

Tančírna je právoplatně jednou z perel repertoáru Východočeského divadla. Její příběh je silný, strhující, dojemný i humorný zároveň. Ale především je velmi poučný, protože lidem ukazuje, že ani dnes není vše dokonalé, a pokud se nepoučíme z minulých chyb, můžeme se velmi brzy ocitnout v minulosti. KrP

Připravil R. Smetana, úprava K. Formánková, grafika na titulní straně MAXX CREATIVE s.r.o.

Realizaci projektu podporuje:

Významní sponzoři:

Ubytování zajišťuje:

Sponzor
Kuličky smíchu:

Sponzoři cen festivalu:

Sponzoři festivalu:

Hlavní mediální partner:

Mediální partneři:

GRAND Festival smíchu se koná pod záštitou ministra kultury ČR Antonína Staňka, hejtmána Pardubického kraje Martina Netolického, primátora města Pardubic Martina Charváta a prezidenta Herecké asociace Ondřeje Kepky. Za finanční podpory Ministerstva kultury, Pardubického kraje a statutárního města Pardubice.

Východočeské divadlo Pardubice

19. GRAND FESTIVAL SMÍCHU

V. pátek 25. ledna 2019 FESTIVALOVÉ NOVIN(KY)

Pořádný kopec zábavy

Dnes soutěží... Východočeské divadlo Pardubice

Text nádherné anglické komedie **Z postele do postele** ležel v pomyslném šuplíku pardubické dramaturgie víc než deset let a přečten mnoha režiséry kupodivu sveřepě vzdoroval realizaci. Kdo ví, zda na tom měl větší podíl původní název Postelová fraška (v originálu Bedroom Farce), evokující spíš humor takzvaně na první dobrou, či skutečnost, že humor této brilantní komedie právě na první dobrou není, anebo někdejší vynikající liberecká inscenace těžce hry, jejíž pověsti nebylo snadné konkurovat. Ale komedie se svého režiséra dočkala a troufám si říci, že nadmíru povoláno. Zdeněk Dušek jí se všemi osmi herci – všemi

v hlavních rolích – věnoval mimořádně citlivou a důkladnou péči a kýžený výsledek se dostavil. Diváci ho odměňují hlaholivým smíchem a nadšením a komedie obsadila první místo v divácké anketě o inscenaci roku 2018.

Situační komedie **Z postele do postele**, s naším podtitulem Zmatky sobotní noci, svým názvem svádí k lechtivým představám, ale nenechte se zmýlit. V šesti postelích, které jsou na scéně, se většinou odehrává něco úplně jiného, než by se dalo či chtělo očekávat. Účastníci naší „postelové frašky“ mají co dělat, aby v závěru těžké noci obhájili svou postel alespoň ke spaní.

Jana Pithartová, dramaturgyně

Z POSTELE DO POSTELE s našimi hvězdami

Dnes soutěží domácí! A to dokonce s komedií, která se u diváků stala nejoblíbenější komedií roku 2018. Jak tuto komedii vidí herci? Co nám prozradili?

Čím si podle vás komedie Z postele do postele získala srdce diváků?

Martin Mejzlík: Je to dobře napsaná komedie a režisérovi a nám se podařilo ji nezkatit.

Lída Mecerodová: Dotýká se všech generací, každý si zažil podobné situace, je to ze života.

Petr Borovec: No samozřejmě tím, že je dobře udělaná, a věřím i tomu, že se v ní skoro každý divák najde.

Veronika Malá: Je to skvěle napsané, a hlavně ze života. Situace mají tempo a děj v zásadě graduje. A rozhodně si ve hře každý najde svoji chvilku ze života.

Martina Sikorová: Tím, že je prostě super napsaná a krásně zrežiovaná i hraná.

Honza Musil: Humor není křečovitý. Netlačí na pilu.

Petra Janečková: Myslím, že v té komedii každý uvidí něco podobného, co už zažil. Zkrátka jí rozumí.

Milan Němec: Už určitě samotný titul leccos slibuje, a pak,

myslím, že všichni diváci, v různých fázích manželství, tam objeví kousek toho svého. A to, čemu se doma nezasmějí, je v divadle rozdovádí.

Vaše inscenace je pověstná svým tempem. Jak se v ní cítíte?

Martin: Hraju ji rád, protože stojí na pevných základech a všechny situace jsou uvěřitelné.

Lída: Já si to užívám.

Petr: Jaké tempo? Milan tam už v průběhu představení několikrát usnul. Prej profesionál, pche. (smích) No, mně to vyhovuje, ale nekl bych, že by to bylo něco ukrutně pádícího.

Veronika: Já se pokaždé cítím, jako bych ji hrála poprvé, a nepřestávám se bavit.

Martina: Jak kdy, možná je to o tom, jestli to tempo „chytím“...

Honza: Dobře.

Petra: Krásně.

Milan: Já miluju, když to šlape! Ale tohle je ještě krásné plážové tempíčko! Ale třeba taková Dokonalá svatba, to je fofr!

Jaká je vaše postava a co s ní máte společného?

Martin: Stejně jako Ernest jsem zkušený manžel.

Lída: S mojí postavou mě poji taková ta ženská praktičnost a starostlivost.

Petr: Vůbec nic. Až na to, že je tak trochu, nějak, občas, pěkně... BLBEJ! Jo, to by šlo. (smích)

Veronika: Moje postava je Zuzi, která je momentálně ve stavu, kdy absolutně nevěří sama sobě, a od toho se odvíjí celý její manželský život. Společného s postavou snad už nemám nic... Nicméně podobné pocity jsem asi už taky zažívala.

Martina: Kate je pozitivistka. Já někdy taky.

Honza: Zručnost při stavení skříněk z IKEA.

Petra: Je pragmatická (to samé si myslím o sobě), ale přesto má velký smysl pro humor (to samé i já).

Milan: Já toho Nicka miluju! Je to křehký chlap, trošku blb, ale roztomilej... Ale myslím, že nejsem tak bolestínský jako on. Ale být ženská, tak bych ho doma nechtěla!

KrP

Pardubická stálice Libuše Švormová

Herečka **LIBUŠE ŠVORMOVÁ**, jejíž hlas je neodmyslitelně spjatý s legendární Angelikou, se na pardubických divadelních prknech objevila poprvé v roce 1959 v kouzelné frašce Lumpacivagabundus v režii Zdeňka Bittla. A přestože ve Východočeském divadle strávila v angažmá pouhé tři sezóny, i nadále se sem velice ráda vrací. V rámci letošního 19. ročníku GRAND Festivalu smíchu tomu bylo rovnou dvakrát. Nejprve se divákům představila v prologové komedii **Je úchvatná!** a poté i jako patronka soutěžního představení **Sedmé nebe** Divadla pod Palmovkou, odkud dostala rovněž nabídku na první angažmá. Nakonec ale dala přednost pardubické scéně před tou libeňskou.

Jste patronkou soutěžní komedie Sedmé nebe. Jak se vám představení líbilo?

Byla jsem překvapena, že text hry byl napsán poměrně dávno. Podle toho, jak je hra někdy až hodně odvážně napsaná, jsem si myslela, že je to současný text. Inscenace je však velice dobře udělaná a krásně hraná. Obdivuji herce, kteří hrají několik postav a každou naprosto jinou. Jejich profesionalitu jsem velmi ocenila. A ačkoli to nehrají tak dlouho, tak v představení pro mě nebyl žádný kiks.

Domníváte se, že je pro herce náročné ztvárnit v jedné inscenaci hned několik rozličných charakterů?

Řekla bych, že někdy je to ba právě naopak pro herce lákavé a velmi inspirativní. Ve většině případů mají tyto proměny rádi.

Zažila jste někdy vy sama na jevišti proměnu hned do několika postav v jednom představení?

To bych musela hodně dolovat z paměti. Avšak v takové inscenaci, kdy se vlastně hrají dvě rozdílné části, které se posléze propojují, a kde jsou postavy diametrálně odlišné, jsem nikdy nehrála. Docela by mě to ale bavilo.

Hrajete raději v komediích, nebo vážnějších kusech?

Obojí je pro herce zajímavé. Pokud jsem ale někdy hrála v komedii, tak se jednalo zejména o konverzačky typu Oscar Wilde. Hrála jsem v nich strašně ráda a myslím si, že to byla moje parketa.

Jaký druh humoru je vám blízký?

Mám ráda něžnou komiku. Tento obor hrávala moje velice dobrá kamarádka Merinka Rosůlková. Také mám ráda posezení s kamarády, kde není nouze o žertovná vyprávění a příběhy ze života. Ty mám radši než vtipy či anekdoty.

Zdá se vám, že je na českých jevištích dostatek komedií?

Mělo by se psát více současných veseloher, protože starší veselohry, mám tím na mysli například klasiky od Moliéra, v dnešní době těžko hledají raison d'être. Lidé by si zasloužili na jevišti věci, které jsou veselé dneska.

Na GRAND Festivalu smíchu jste stálým hostem. Co říkáte na festival zasvěcený výlučně komediím?

Myslím, že je více než potřeba. A jsem moc ráda, že v příštím roce to bude již dvacátý ročník.

Co byste tedy popřála festivalu k tomuto nadcházejícímu kulatému jubileu?

Přála bych mu, aby za ten rok napsal někdo nějakou hezkou původní komedii z dnešní doby a aby se lidé hodně smáli.

TreBl